

Det virkelige Motiv til denne Vægning lægger Ministeren heller ikke Skjul paa, idet han i Slutningen af sine Bemærkninger om den nævnte Lov fremhæver, hvor „overordentlig fornuftigt“ det var i denne Sag ikke at søge Sundhedskollegiets Bistand for ikke derved mulig „at skaffe Lovens Modstandere en allieret“. At Præmisserne her ikke ere holdbare, skal senere omtales; af Konklusionen synes det tilladt at slutte, at *Ministerens Opfattelse af Sagskundskabens Betydning er den, at dens Bistand alene vil være at søge, naar der paa Forhaand haves Vished for, at den vil kunne benyttes i et tilsigtet Formaaals Tjeneste.*

En anden for Ministerens Opfattelse betegnende Ytring faldt ligeledes under Omtalen af de nævnte Love, da Ministeren holdt sig op over de Raadgivere, „der blev vrede ikke alene, naar deres Raad ikke følges, men ogsaa naar deres Raad ikke søges“. Unægtelig vedkender Kollegiet sig uden Betænkning, at det hører til denne Art af Raadgivere, at det ikke blot vilde have sat Pris paa, om Ministeren i noget større Omfang havde fulgt dets Raad, men ikke mindre, om Ministeren noget sjældnere havde undladt at søge dets Raad i Forhold, som henhører under Kollegiets Opgaver. *Stillingen som en Raadgiver, hvis Raad ikke søges, maa efter Kollegiets Opfattelse betragtes som en Anomali.*

Endnu engang ved samme Lejlighed under Omtalen af „Fosforlevertranaffæren“ vender Ministeren tilbage til den samme Tanke, idet han holder sig op over, at Raadgiveren „er vred“ over, at Justitsministeren „skriver et Brev“ til Indenrigsministeren, uden at Raadgiveren har faaet Lejlighed til at sige, hvad der skulde staa i Brevet. Tilvisse vilde Kollegiet, da det drejede sig om et Medicinalvæsenet vedrørende Forhold, have anset det for korrekt, om Ministeren, forinden Brevet blev skrevet, havde indhentet sin Raadgivers Udtalelse og, hvad enten den behagede Ministeren eller ej, havde forelagt Indenrigsministeren den med sine egne Kommentarer; det kan ikke paa Forhaand anses udelukket, at en saadan Udtalelse kunde have faaet Indflydelse paa Indenrigsministerens Afgørelse.

Kollegiet kunde vanskeligt vente sin Besværing over at være tilsidesat underbygget paa en bedre Maade, end Ministeren ved de her citerede Udtalelser selv har gjort det.

Til yderligere Belysning af Ministerens Opfattelse af Kollegiets Stilling foreligger desuden en mellem Ministeren og den almindelige danske Lægeforenings juridiske Konsulent ført og i Fagpressen offentliggjort Korrespondance, af hvilken det fremgaar, at Justitsministeren ikke blot anser sig berettiget til at give Læger Paalæg uden anden Hjemmel end den, at en saadan Ret er indrømmet Sundhedskollegiet i dets Instruks, men tillige, at Ministeren mener at kunne „lade“ Kollegiet udfærdige deres Indhold eller ej, en Opfattelse, som Kollegiet fandt det nødvendigt i en særlig Skrivelse til Justitsministeren, dateret 15. Januar 1907, straks at tage bestemt Afstand fra.

Alle de nævnte Udtalelser viser med en Uforbeholdenhed, der næsten kunde synes at overflødiggøre enhver Kommentar og enhver Illustration, hvilken Rolle Justitsministeren tiltænker sin lovlig beskikkede Raadgiver i Forhold, i hvilke Ministeren personlig dog næppe kan mene at sidde inde med fornøden faglig Indsigt.

Og allerede heri ligger der, saavidt skønnes, en fyldegørende Forklaring for den i Kollegiet raadende Misstemning; det vil let forstaaes, at Kollegiets Medlemmer vanskeligt har kunnet finde sig tilfreds ved en saa beskeden Raadgiverrolle, som Ministeren har villet tildele dem.

Justitsministeren bemærkede i Begyndelsen af sin Tale i Folketinget, at Sundhedskollegiets Besværing havde overrasket ham. At det ikke har været selve den i Kollegiet herskende Misfornøjelse, der har voldet Overraskelsen, tør Kollegiet forudsætte som givet, eftersom denne Misfornøjelse ikke helt sjældent paa en ret utvetydig Maade har givet sig Luft i Skrivelser fra Kollegiet til Justitsministeriet, saaledes baade naar Kollegiet bestemt har vægret sig ved at ændre en Indstilling, der ikke behagede Ministeren, og naar en Del af Kollegiets Medlemmer udtrykkelig har nægtet at deltage i Behandlingen af en Sag, der vedrørte en af de Love, som ikke havde været forelagt Kollegiet, saavelsom ved flere andre Lejligheder. — Ogsaa i en Afhandling, som *Dr. med. S. Engelsted* efter 36 Aars Tjeneste i Kollegiet nylig udgav under Titelen: „Er det kgl. Sundhedskollegium en tidssvarende Institution“, findes der